

Книгата на Йоил и лаодикийската Църква на адвентистите от седмия ден — Част четвърта

Jeff Pippenger

2025-12-07

Число четири

В Исая двадесет и осма глава „присмивателите, които владеят“ „Ерусалим“, са представени като „пияниците на Ефрем“ и като „венеца на гордостта“. „Венец“ представлява водачество, а „гордост“ представлява сатанински характер.

Пияниците са противопоставени на остатъка („остатък“), които стават Божия „венец“ на слава; защото по време на късния дъжд Господ установява Своего „царство на славата“, както е предобразено от това, че Той установи „царството на благодатта“ при кръста. Царството на благодатта при кръста е предобраз на царството на славата при неделния закон. Късният дъжд започна на 11 септември, когато започна запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди и съдът над живите.

„Видях, че всички неща с напрегнато внимание гледат и насочват мислите си към надвисналата пред тях криза. Греховете на Израил трябва предварително да отидат на съд. Всеки грях трябва да бъде изповядан в светилището, тогава делото ще напредне. Това трябва да бъде извършено сега. Остатъкът във времето на скръбта ще извика: Боже мой, Боже мой, защо си Ме оставил?“

„Късният дъжд идва върху онези, които са чисти — тогава всички ще го приемат, както и по-рано.

„Когато четирите ангела отпуснат, Христос ще установи Своего царство. Никой не получава късния дъжд, освен онези, които правят всичко, което е по силите им. Христос би ни помогнал. Всички биха могли да бъдат победители чрез Божията благодат, чрез кръвта на Исус. Цялото небе е заинтересовано от това дело. Ангелите са заинтересовани.“ Spalding and Magan, 3.

Четирите ветрове от Откровение са представени и от Исая като бурен вятър, който е бил удържан през деня на източния вятър, както и четирите ветрове на борба в Откровение, държани в шах от четирите ангела. Четирите ветрове са определени от Сестра Уайт като „разгневен кон, който се стреми да се откъсне“, носещ „смърт и разрушение“. Четирите ветрове се пускат постепенно: започвайки от 11 септември, след това силно усилен при неделния закон, а после напълно отпуснати, когато човешкото време на изпитание приключи.

Освободен и въздържан

Седмата тръба, която е и третото „горко“, която възвестява завършването на тайната Божия, бе пророчески засвирена на 11 септември, когато ислямът бе пуснат, а след това пророчески въздържан от Джордж У. Буш след 11 септември. Майката на исляма, Агар, майката на Исмаил, е символ на въздържане и пускане. Тя бе пусната от Сара да зачене с Авраам по волята на Сара, а после, поради ревност, бе въздържана от Сара, което накара Агар да избяга, докато ангелът не въздържа Агар да бяга и ѝ каза да се върне. След раждането на Исаак раздорът между Агар и Сара продължи, докато Авраам не изпъди робинята, като така наложи върху нея още едно въздържане.

Четири ангела на исляма бяха пуснати в началото на пророчеството от триста деветдесет и една години и петнадесет дни в Откровение, глава девета, стих петнадесети, и след това бяха възпрени на 11 август 1840 година.

И шестият ангел затръби; и чух глас от четирите рога на златния олтар, който е пред Бога, който казваше на шестия ангел, който имаше тръбата: Развържи четирите ангела, които са вързани при голямата река Ефрат. И четирите ангела бяха развързани, които бяха приготвени за час, и ден, и месец, и година, за да избият третата част от хората. Откровение 9:13–15.

След като ислямът на третото „горко“ бе пуснат в действие да нападне на 11 септември, Джордж У. Буш започна своята световна война срещу тероризма и наложи ограничение върху исляма. Първото споменаване на Исмаил, символа на исляма, посочва, че потомците на Исмаил ще бъдат против всеки човек и всеки човек ще бъде против тях.

И ангелът Господен ѝ рече: Ето, ти си бременна и ще родиш син, и ще наречеш името му Исмаил; защото Господ чу скръбта ти. И той ще бъде див човек; ръката му ще бъде против всеки човек, и ръката на всеки човек — против него; и ще живее в присъствието на всичките си братя. Битие 16:11, 12.

Ислямът е силата в края на света, против която ще бъде „ръката на всеки човек“, и ислямът ще бъде против всеки човек, точно както това се изпълнява свършено днес. Особеното дело на исляма като символ на пророчеството е да доведе до световна война. Тази тема се потвърждава от историята на Илия, Йоан Кръстител и е представена като „разгневяването на народите“ в книгата Откровение.

„Началото на онова време на скръб“, споменато тук, не се отнася до времето, когато язвите ще започнат да се изливат, а до един кратък период непосредствено преди да бъдат излети, докато Христос е в светилището. По това време, докато делото на спасението се привежда към завършек, скръб ще идва върху земята и народите ще се гневят, но ще бъдат възпирани, така че да не попречат на делото на третия ангел. По това време ще дойде „късният дъжд“, или освежаването от присъствието на Господа, за да даде сила на високия глас на третия ангел и да приготви светиите да устоят през периода, когато ще бъдат излети седемте последни язви.“ Ранни писания, 85.

В „дните“, когато пада късният дъжд, Христос установява Своего царство на слава, както е представено в книгата на Даниил.

И в дните на тези царе небесният Бог ще издигне царство, което довека няма да се разруши; и това царство няма да бъде оставено на други люде, а ще строши и довърши всички тези царства, и то ще устои довека. Данаил 2:44.

В „дните“, когато Христос установи Своего царство на слава, онези, които са Христовият „венец“ на слава, са противопоставени на пианиците, които носят „венеца“ на гордостта. „Видението“ на Авакум, което трябваше да бъде записано и изложено ясно върху „плочи“, нагледно илюстрира историческото свидетелство за основополагащите истини на адвентизма. В свидетелството на Авакум двете класи от Йоил — или на „гордост“, или на „слава“ — са представени като класа от хора, които са — оправдани чрез вяра, или които са — възгордени в гордост. Четвърти стих на втора глава се обръща към двете класи и те съответстват на класическата илюстрация за фарисея и митаря. Митарят си отиде у дома оправдан, а „душата“ на фарисея „не е права“, защото е „надменна“.

Ето, душата му, която се е възгордяла, не е права в него; а праведният ще живее чрез вярата си. Авакум 2:4.

В следващия стих Авакум определя онзи клас, чиито сърца са надменни в гордостта си, като пиани, като по този начин свързва пианиците у Исая и Авакум с „гордостта“.

Да, още и понеже престъпва чрез вино, той е горделив човек и не остава у дома си; разширява желанието си като преизподнята, и е като смъртта, и не може да се насити, а събира при себе си всички народи и трупа при себе си всички племена. Авакум 2:5.

Струва си да се помни, че тези стихове в Авакум не само се изпълниха в милеритската история, но и тяхното изпълнение беше обща тема както за Елън Уайт, така и за ранните пионери на адвентизма. Онези, които бяха оправдани чрез вярата, представена в четвъртия стих от милеритската история, бяха тези, които издържаха кризата на първото разочарование, която беляза както времето на забавянето, така и настъпването на вестта на втория ангел, известяваща падането на Вавилон. Милеритите разбираха в рамките на тази изпитна история, че по-раншният заветен народ, който исторически бе протестантски, е станал дъщерите на Вавилон. Тези протестанти бяха протестанти, представени от църквата в Сардис, представляваща заветен народ, защото имаха „име“, символ както на характер, така и на заветно взаимоотношение, но бяха мъртви.

И до ангела на църквата в Сардис пиши: Това казва Оня, Който има седемте Божии Духове и седемте звезди: Зная делата ти, че имаш име, че живееш, а си мъртъв. Откровение 3:1.

В изпитателния процес от 1844 година, който започна на 19 април и впоследствие завърши на 22 октомври — онези, които не издържаха изпитанието, се възгордяха; и ако само прочетем стиховете, които следват след пети стих, там е онагледена отличителната черта на човешката гордост чрез пример за папска надменност и самовъзвеличаване. Това завършва в двадесети стих, където е провъзгласено, че Господ е в Своя свят храм; нека цялата земя мълчи пред Него.

Но Господ е в Своя свят храм; нека мълчи пред Него цялата земя. Авакум 2:20.

Вторият стих от втора глава на Авакум посочва първото разочарование от 19 април 1844 г., а главата завършва с двадесетия стих, който ясно отбелязва 22 октомври 1844 г., когато Господ внезапно дойде в Своя храм.

Четири пришествия на 22 октомври 1844 г. (ред върху ред)

„Идването на Христос като наш Първосвещеник в Пресветото място за очистването на светилището, представено в Данаил 8:14; идването на Човешкия Син при Стария по дни, както е изложено в Данаил 7:13; и идването на Господа в Неговия храм, предсказано от Малахия, са описания на едно и също събитие; и същото е представено и чрез идването на младоженеца на сватбата, описано от Христос в притчата за десетте девизи в Матей 25.“ Великата борба, 426.

Третият и четвъртият стих определят двете категории, които се произвеждат в процеса на изпитване от втория стих до двадесетия стих — процеса на изпитване от 19 април 1844 г. до 22 октомври 1844 г. Стихове четвърти до деветнадесети се отнасят до папската власт, с изключение на четиринадесетия стих, който се отнася до историята, следваща сливането на ангела от Откровение, осемнадесета глава, при 9/11.

Защото земята ще се изпълни с познанието на славата Господня, както водите покриват морето. Авакум 2:14.

В процеса на изпитание, свързан с вестта на втория ангел в милеристката история, се оформиха два класа поклонници, които впоследствие се проявиха в кризата на 22 октомври 1844 г. Характерът на нечестивите в този пасаж е характерът на папството, и през онзи период на изпитание верните милеристи стигнаха до това да прогласяват, в съгласие с вестта на втория ангел, че протестантската църква е станала дъщерите на Рим чрез своето отхвърляне на милеристката вест. Полемиката, която се разгръща между началото на 19 април и края на 22 октомври, е мястото, където се проявява характерът — било като горделив пияч на виното на Вавилон, какъвто беше Валтасар, било като човек, който, подобно на Данаил преди Валтасар, бе оправдан чрез вярата си. Тази полемика е мястото, където се разгръща драмата, която пробужда света за вечните реалности, свързани с вестта на третия ангел. Фонът на противопоставянето между пияния и оправдания е поставен в контекста на довода за това как светът бива просветен относно тези въпроси: „Защото земята ще се изпълни с познаване на славата Господня, както водите покриват морето.“ Това просвещаване започна на 11 септември.

В края на историята, представена във втора глава на Авакум, Господ внезапно дойде в Своя храм на 22 октомври 1844 г. Той стори това в изпълнение на пророчеството, което изложи като Палмони в четиринадесети стих на осма глава от Данииел.

Палмони

На десетия ден от седмия месец на библейския календар, който през 1844 година се падна на двадесет и втория ден от десетия месец, Авакум 2:20 се изпълни и символичното число „220“ може да се види в „главата и стиха“, които обозначават диспенсиционна промяна в делото на Христос в небесното светилище. Една пророческа характеристика на сто четиридесет и четирите хиляди е, че те са онези, които следват Агнето, където и да отива То. Да следваш Христос означава да Го следваш в Неговото Слово.

В Своето Слово числото „220“ символично представя съчетанието на божественото и човешкото, и самото дело, което Христос започна на тази дата, беше делото на съединяването на Своята божественост с човешката природа. През 1844 година, на двадесет и втория ден от десетия месец, или символично двадесет и две по десет, равняващи се на „220“ ($22 \times 10 = 220$), или, бихте могли да кажете, на самата дата, която символично се равнява на „220“, Авакум „2:20“ се изпълни, когато Христос премина от Светото място в Пресветото място, за да започне следствия съд.

Палмони, Чудният Брояч, се намира в рамките на „въпроса и отговора“, които са центният стълб на адвентизма, а повечето адвентисти са напълно неосведомени за тази истина.

„Писанието, което повече от всички други бе както основата, така и централният стълб на адвентната вяра, беше изявлението: „До две хиляди и триста денонощия; тогава светилището ще се очисти.“ [Даниил 8:14.]“ Великата борба, 409.

Данаил, осма глава, стихове тринадесет и четиринадесет, представят въпрос в стих тринадесет, последван от отговор в стих четиринадесет. Еврейската дума „Палмони“ е преведена като „онзи известен светец“ в стих тринадесет, а това особено име на Христос означава „Чудният Изброител“ или „Изброителят на тайните“.

Когато Елън Уайт посочва, че четиринадесети стих е централният стълб и основа на адвентизма, тя поставя божествения акцент върху въпроса и отговора в тези два стиха, което изисква Христос като Чудния Броител да бъде главната отправна точка. Сестра Уайт многократно подчертаваше важноста Христос да бъде разглеждан като централната истина на всеки пасаж, а в тринадесети и четиринадесети стих има пряко явяване на Христос — „онзи известен светец“ — който е Палмони.

Когато адвентизмът отхвърли „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава през 1863 г., той затвори очите си за Палмони, защото пророческата структура на въпроса и отговора се основава върху взаимовръзката между Моисеевите „седем времена“ и Данииловите „две хиляди и триста дни“. Пророческата взаимовръзка между Моисеевите „седем времена“, или две хиляди петстотин и двадесет години, и Данииловите „две хиляди и триста вечери и утрини“, или две хиляди и триста години, е установена чрез времето, което е представено чрез числа, а Чудният Броител стои в самия център на въпроса и отговора, които са централният стълб на адвентизма. Онези, които може да са чели съчиненията на Йосиф Флавий, биха могли да си припомнят неговите логически доводи, с които той посочва две особени неща, създадени от Бога. Едното беше еврейският език, а другото — измеримото време, което от своя страна изисква математика.

Тринадесети стих задава въпроса „Докога?“ Стихът не пита „кога“, а пита „докога?“ От съществено значение за правилното разбиране е дали въпросът се отнася до продължителност („докога?“), или се отнася до определен момент във времето („кога?“). Отговорът на въпроса в четиринадесети стих или посочва определен момент във времето, или период от време, а е възможно и двете; но какъвто и да е отговорът, той трябва да бъде разглеждан в контекста на въпроса от тринадесети стих. За да се преподава правилно словото, или, с други думи, за да се разбира правилно отговорът на четиринадесети стих, е необходимо правилно разбиране на контекста на въпроса. Дали е „кога“, или „тогава?“

Пияниците на Ефрем смътно поучават, че четиринадесети стих посочва определен момент във времето, който те отъждествяват с 22 октомври 1844 г., и когато правят това, те съвсем вероятно се позовават на пасажа, който току-що цитирахме от „Великата борба“, но Божието Слово никога не се изменя и никога не изневерява. Въпросът „докога“ обозначава продължителност, а не определен момент във времето. 22 октомври 1844 г. постави началото на периода на изследователния съд, а истините, свързани с това дело, представляват вечното благовестие и са много по-важни от самата дата, на която то е започнало.

Еврейската граматика е ясна и същото това значение е предадено в Превода на крал Джеймс. Не само че граматиката ясно поставя въпроса в контекста на продължителност, но и въпросът „докога“ е символ на библейското пророчество. Въз основа на няколко свидетели може да се покаже, че въпросът „докога“, като символ, представя историята от 11 септември до неделния закон. Първо ще разгледаме символа „докога“, преди да се върнем към Палмони и Йоил.

Докога? Исаия, шеста глава

В Исаия, шеста глава, трети стих, ангелите заявяват, че земята е пълна с Божията слава.

И викаха един към друг и казваха: Свет, свет, свет е Господ на Силите; цялата земя е пълна с Неговата слава. Исаия 6:3.

Сестра Уайт свързва слизането на ангела от Откровение осемнадесета глава с ангелите от трети стих.

„Когато те [ангелите] виждат бъдещето, когато цялата земя ще се изпълни с Неговата слава, победната песен на хвала отеква от един към друг в мелодичен напев: „Свят, свят, свят е Господ на Силите.““ Review and Herald, 22 декември 1896 г.

Исаия се намира при 9/11 и пита „докога“ трябва да представя вестта на 9/11 на един лаодикийски народ, който не желае да вижда или да чува. Казано му е, че трябва да постои, докато градовете бъдат съкрушени; и разрушението на градовете започва при неделния закон, когато националното отстъпление е последвано от национална гибел.

Тогава рекох: Господи, докога? А Той отговори: Докато градовете не запустеят без жител, и къщите без човек, и земята не стане съвсем пуста; и докато Господ не отдалечи

човеците далеч, и не настане голямо запустение сред земята. Но още ще остане в нея една десета част, и тя ще се върне, и ще бъде изядена; както теревинтът и дъбът, в които веществото им остава, когато окапят листата си: така святоото семе ще бъде веществото ѝ. Исаия 6:11–13.

При 11 септември, когато земята бе озарена от Божията слава, Исаия е помазан да представи вестта на късния дъжд и той пита: „Докога“ трябва да представя вестта за 11 септември на хора, чиито сърца са затлъстели? Отговорът е: „Докато“ настъпи неделният закон, когато ще има „голямо изоставяне в сред земята“. „Голямото изоставяне“ се извършва от лаодикийския адвентизъм, който Исаия в двадесет и втора глава представя като Шевна.

Ето, Господ ще те отведе в силен плен и непременно ще те покрие. Той непременно ще те завърти и заправи като топка в широка страна; там ще умреш и там колесниците на твоята слава ще бъдат позорът на дома на твоя господар. И ще те сваля от мястото ти, и от положението ти ще те събори. Исаия 22:17–19.

Лаодикийският адвентизъм ще изостави истината при неделния закон и там ще бъде „повален“, както е представено в Данаил, глава единадесета, стих четиридесет и първи.

Той ще навлезе и в прекрасната земя, и много страни ще бъдат повалени; но тези ще се избавят от ръката му: Едом, Моав и първенците на амонците. Даниил 11:41.

Когато Исаия пита „докога“, му е казано да представя вестта на адвентизма чак до неделния закон, когато „мнозина“ от Данаил единадесет, стих четиридесет и първи, ще бъдат „съборени“, когато изоставят съботата и Бога. Тогава те ще бъдат избълвани от устата на Господа, както е представено в книгата Откровение, където всички книги на Библията се срещат и завършват, и където Исаия двадесет и две — Шевна, биващ „насилствено“ захвърлен „като топка в широка страна“, докато биват „преместени“, „далеч“.

В този период остатъкът, представен като „една десета“ (което е десятък), „се завръща“; в този пасаж те са сравнени с дървета, които имат „същина“, оставаща, когато листата окапят. В пророческата символика „листата“ представляват изповядване. Когато адвентизмът стигне до неделния закон и приеме първия ден на седмицата вместо Божията събота, той ще отхвърли листата на своето „изповядване“ и вече няма да претендира, че поддържа Божията събота на седмия ден.

„Проклинането на смокинята беше една действена притча. Това безплодно дърво, което разперваше показната си листна премяна тъкмо пред лицето на Христос, беше символ на юдейския народ. Спасителят желаше да изясни на учениците Си причината и неизбежността на гибелта на Израил. За тази цел Той надели дървото с нравствени качества и го направи тълкувател на божествената истина. Юдеите се открояваха от всички други народи, като изповядваха вяност към Бога. Те бяха получили особено благоволение от Него и претендираха за праведност над всеки друг народ. Но бяха покварени от любовта към света и от алчността за печалба. Хвалеха се със знанието си, но бяха невежи относно Божиите изисквания и бяха изпълнени с лицемерие. Подобно на безплодното дърво, те разпростираха високо показните си клони — пищни на вид и

красиви за окото, — но даваха „само листа“. Юдейската религия, с нейния великолепен храм, нейните свещени олтари, нейните свещеници с митри и внушителните ѝ обреди, наистина беше прекрасна по външен вид, но смирение, любов и благотворителност липсваха.“

„Всички дървета в смокиновата градина бяха лишени от плод; но безлистните дървета не пораждаха никакво очакване и не причиняваха никакво разочарование. Чрез тези дървета бяха представени езичниците. Те бяха също тъй лишени от благочестие, както и юдеите; но не бяха изповядвали, че служат на Бога. Те не правеха хвалебствени претенции за добродетел. Бяха слепи за делата и пътищата на Бога. За тях времето на смокините още не бе дошло. Те все още очакваха ден, който да им донесе светлина и надежда. Юдеите, които бяха получили по-големи благословения от Бога, бяха държани отговорни за злоупотребата с тези дарове. Привилегиите, с които се хвалеха, само увеличаваха вината им.“ Копнежът на вековете, 582, 583.

При неделния закон изповеданието на лаодикийския адвентизъм, че е Божият заветен народ, изчезва, тъй като той приема белега на завета на смъртта и отхвърля печата на завета на живота. Тогава той захвърля листата на своето изповедание и пред погледа се явява остатък, представен от Исая, който на 11 септември „се върна“ към старите пътеки, след което бе смирен до праха, когато той (Исая) осъзна поквареното си преживяване, и впоследствие бе очистен с въглен, взет от олтара. Сестра Уайт ни уведомява, че въгленът от олтара представлява очистване, но очистването е просто онова, което се извършва, когато въгленът докосва устните на Исая.

„Живият въглен е символ на очистване. Ако докосне устните, от тях няма да падне нито една нечиста дума. Живият въглен също така символизира силата на усилията на Господните служители.“ Review and Herald, October 16, 1888.

„Въглените“ от олтара, които са хвърлени на земята в последните дни, са въглените, хвърлени на земята, когато седмият и последен печат се отваря в първите пет стиха на осма глава от Откровение. Исая, а следователно и сто четиридесет и четирите хиляди, биват очистени чрез въглена, който се допира до устните им, но „въгленът“ е вест. Той се допира до устните им, когато те вземат книгата от ръката на ангела и я изяждат.

Освети ги чрез Твоята истина; Твоето слово е истина. Йоан 17:17.

Онези, които „се връщат“ и стават остатък (остатък, резидуума), са представени като дъбовете и тевтовите дървета; и както Христос бе „надарил дървото с нравствени качества и го бе направил тълкувател на божествената истина“, така и дърветата на Исая имат в себе си „нравственото качество“, представено чрез „същността“. Същността остава в дърветата, дори когато онези, които са били само листа на изповедание, са отхвърлени. „Святото семе“ е „същността“, а Христос е „святото семе“ на пророчеството. Тези дървета, които са представени като остатък и чрез самия Исая в шеста глава, представят хора и следователно човечеството, а святото семе представя божествеността. Така Исая шеста глава определя очистването на адвентизма от 11 септември до неделния закон, а подробностите, които Исая

допринася към тази пророческа история, са всички представени чрез неговия въпрос „докога“. За Исаия отговорът на „докога“ беше от 11 септември до неделния закон.

Докога? 1840–1844

11 август 1840 г. беше предобраз на 11 септември, и в пророческата история от 11 август 1840 г. до 22 октомври 1844 г. се състоя битката на планината Кармил между Илия и пророците на Езавел. В крайна сметка беше доказано, че пророците на Ваал са лъжепророци, и те бяха погубени от Илия, но още в самото начало на това противоборство Илия зададе въпроса: „Докога“ ще куцате между две мнения.

И Илия дойде при целия народ и каза: Докога ще куцате между две мнения? Ако Господ е Бог, следвайте Него; но ако Ваал, тогава следвайте него. А народът не му отговори нито дума. Тогава Илия каза на народа: Само аз останах пророк на Господа; а пророците на Ваал са четиристотин и петдесет души. 3 Царе 18:21, 22.

Илия е при 11 август 1840 г.; пита онова поколение дали милеристката вест е истинна, или е лъжлива. Това е друга вест към Лаодикия, както беше Исаия 6.

„Хиляди бяха доведени да приемат истината, проповядвана от Уилям Милър, и Божии служители бяха издигнати в духа и силата на Илия, за да прогласяват вестта. Подобно на Йоан, предтечата на Исус, онези, които проповядваха тази тържествена вест, чувстваха се подтикнати да положат брадвата при корена на дървото и да призват хората да принасят плодове, достойни за покаяние. Тяхното свидетелство бе предназначено да събуди и мощно да въздейства върху църквите и да прояви истинския им характер. И когато бе прогласено тържественото предупреждение да бягат от идещия гняв, мнозина, които бяха свързани с църквите, приеха изцеляващата вест; те видяха своите отстъпления и с горчиви сълзи на покаяние и дълбока душевна мъка се смириха пред Бога. И когато Божият Дух почиваше върху тях, те помагаха да се издигне викът: „Бойте се от Бога и въздайте Нему слава; защото настана часът на Неговия съд.““ Ранни писания, 233.

В изпитателната история от 1840 до 1844 г. протестантите, които отхвърлиха вестта на Илия, станаха дъщерите на Рим и предадоха мантията на протестантизма на милеритския адвентизъм. В лицето на Исаия и Илия имаме двама свидетели, които свидетелстват за факта, че въпросът „докога“ е символ на историята, която започва на 11 септември и завършва при неделния закон. В милеритската история 11 август 1840 г. съответства на 11 септември, а 22 октомври 1844 г. съответства на неделния закон. Когато огън слезе от небето и погълна приноса на Илия, всичките дванадесет камъка бяха осветени заедно с приноса, като по този начин означиха сто четиридесет и четирите хиляди като знаме, представено чрез осветени камъни. Тогава лъжепророците бяха избити от Илия, също както Съединените щати, лъжепророкът, биват убити като шестото царство при неделния закон.

Исаия, шеста глава, подчертава процес на изпитване, очистване и пречистване сред Божия народ от 11 септември до неделния закон. Илия се обръща към лаодикийското отношение на Божия народ, но също така предоставя доказателство за разграничаването между истински и

лъжепророк, а оттам и между истинска и лъжлива вест. Така, започвайки от 11 август 1840 г. и завършвайки на 22 октомври 1844 г., едно пророческо изпитание бе доведено върху протестантите от периода на Сардис, и както огънят на планината Кармил произведе разделение на две класи, така и през 1844 г. бяха проявени две класи. Едната класа в процеса на изпитване беше скоро-следващият да стане „бивш“ заветен народ, а другата класа беше милеритският адвентизъм, с който Бог щеше да встъпи в завет на 22 октомври 1844 г. Периодът на изпитване и разделение е историята на лозето, тъй като милеритският адвентизъм бе показан като истинския пророк в същия момент, когато сардийският протестантизъм започна да изпълнява ролята си на отстъпнически протестантизъм. Както пророците на Ваал бяха изобличени като лъжливи, така и бившият заветен народ бе изобличен и след това определен от милеритите като дъщеря на Рим. Историята на планината Кармил, както и изпълнението на тази история във времето на милеритите, предоставя второ свидетелство към Исаия, шеста глава, че въпросът „докога“ е символ на периода от време от 11 септември до неделния закон.

„Господи, Боже Авраамов, Исааков и Израилев,“ умолява пророкът, „нека стане известно днес, че Ти си Бог в Израил, и че аз съм Твой служител, и че всичко това съм извършил по Твоето слово. Послушай ме, Господи, послушай ме, за да познае този народ, че Ти си Господ Бог, и че Ти си обърнал сърцето им назад.“

„Мълчание, потискащо в своята тържественост, е легнало над всички. Свещениците на Ваал треперят от ужас. Съзнавайки вината си, те очакват бързо възмездие.“

„Не щеш ли молитвата на Илия да завърши, и огнени пламъци, като блестящи светкавици, слизат от небето върху издигнатия олтар, като поглъщат жертвата, облизват водата в рова и поглъщат дори камъните на олтара. Блясъкът на пламъка озарява планината и заслепява очите на множеството. В долините долу, където мнозина наблюдават с тревожно напрежение движенията на онези горе, слизането на огъня се вижда ясно и всички са смаяни от гледката. То прилича на огнения стълб, който при Червеното море отдели израилевите чада от египетското войнство.“

„Хората на планината падат ничком в страхопочитание пред невидимия Бог. Те не смеят да продължат да гледат небесноизпратения огън. Боятся, че и самите те ще бъдат погълнати; и, изобличени в своя дълг да признаят Бога на Илия за Бога на своите бащи, към Когото дължат вяност, те извикват заедно, като с един глас: „Господ, Той е Бог; Господ, Той е Бог.“ С поразителна отчетливост този вик се разнася над планината и отеква в равнината долу. Най-сетне Израил е пробуден, освободен от заблудата, разкаян. Най-сетне народът вижда колко тежко е безчестил Бога. Характерът на поклонението на Ваал, в противоположност на разумното служение, изисквано от истинския Бог, се разкрива напълно. Народът разпознава Божията справедливост и милост в това, че е задържал росата и дъжда, докато не бъдат доведени да изповядат Неговото име. Сега те са готови да признаят, че Богът на Илия стои над всеки идол.“ Пророци и царе, 153.

Докога? Моисей

Първият път, когато символичният въпрос „докога“ се повдига в пророческото Слово, е при осмата язва върху египтяните по времето на Моисей. Осмата язва са „скакалци“ (символ на исляма), които са доведени от „източен вятър“ (символ на исляма).

И Моисей и Аарон влязоха при фараона и му казаха: Така казва Господ, Бог на евреите: Докога ще отказваш да се смириш пред Мене? Пусни людето Ми, за да Ми послужат. Иначе, ако отказваш да пуснеш людето Ми, ето, утре ще доведе скакалците в пределите ти; и те ще покрият лицето на земята, така че не ще може да се види земята; и ще изядат остатъка от онова, което е оцеляло, което ви е останало след градушката, и ще изядат всяко дърво, което расте за вас от полето; и ще напълнят къщите ти, и къщите на всичките ти слуги, и къщите на всички египтяни — нещо, каквото нито бащите ти, нито бащите на бащите ти са виждали от деня, в който са били на земята, до днес. И той се обърна и излезе от фараона.

И слугите на фараона му казаха: Докога този човек ще ни бъде примка? Пусни мъжете да отидат, за да послужат на Господа, своя Бог; още ли не знаеш, че Египет е разорен?

И Моисей и Аарон бяха доведени отново при фараона; и той им каза: Идете, послужете на Господа, вашия Бог; но кои са онези, които ще отидат?

И Моисей каза: Ще отидем с младите си и със старите си, със синовете си и с дъщерите си, с овцете си и с говедата си ще отидем; защото трябва да празнуваме празник за Господа.

И той им каза: Нека Господ бъде тъй с вас, както аз ще пусна вас и децата ви; внимавайте, защото зло е пред вас. Не така: идете сега вие, които сте мъже, и служете на Господа; защото това искахте. И бяха изпъдени от присъствието на фараона.

И Господ рече на Моисея: Простри ръката си над Египетската земя за скакалците, за да нападнат Египетската земя и да изядат всяка трева на земята, всичко, което градът е оставил. И Моисей простря жезъла си над Египетската земя, и Господ докара източен вятър върху земята през целия онзи ден и през цялата онази нощ; а когато се съмна, източният вятър доведе скакалците. И скакалците нападнаха цялата Египетска земя и се настаниха по всички предели на Египет; твърде тежко бе нашествието им; преди тях не е имало такива скакалци като тях, нито след тях ще има такива. Защото покриха лицето на цялата земя, тъй че земята потъмня; и изядоха всяка трева на земята и всичкия плод по дърветата, който градът беше оставил; и не остана нищо зелено по дърветата или по полските треви в цялата Египетска земя.

Тогава фараонът побърза да повика Моисей и Аарон и каза: Съгреших против Господа, вашия Бог, и против вас. И така, моля ви, простете греха ми само този път и се помолете на Господа, вашия Бог, да отмахне от мен само тази смърт. И той излезе от фараона и се помоли на Господа. И Господ обърна много силен западен вятър, който отнесе скакалците и ги хвърли в Червеното море; не остана нито един скакалец във всички египетски предели. Изход 10:3–19.

Първо „Господ, Бог на евреите“ пита: „Докога ще отказваш да се смириш пред Мен?“ А след това Фараоновите слуги отново попитаха Фараона: „Докога ще ни бъде този човек примка?“ Въпросът е зададен по време на осмата язва, която съответства на 9/11 поради няколко причини. Десетата язва е избиването на първородните, което съответства на кръста и е последвано от разочарованието при Червеното море, което вдъхновението съпоставя с разочарованието на учениците при кръста, което съответства на великото разочарование на милеритите през 1844 година. Тези трима свидетели всички съответстват на неделния закон. Десетата язва е неделният закон, а две язви по-рано осмата язва доведе „скакалците“ върху „източен вятър“. „Скакалците“ изпълниха цялата земя, точно както ислямът разтърсва днес целия свят, след като е разпространил своя мрак чрез принудителна имиграция. Латинското наименование на „пустинния скакалец“ е „*locusta migratoria*“, което представя разпространението на исляма чрез имиграция — явление, което в природния свят е типологично представено като миграция.

Деветата язва беше тъмнина, която можеше да се почувства.

И Господ каза на Моисей: Простри ръката си към небето, за да настане тъмнина над Египетската земя, тъмнина, която може да се почувства. И Моисей простря ръката си към небето; и настана гъста тъмнина по цялата Египетска земя за три дни: не се виждаха един друг и никой не стана от мястото си за три дни; но всички израилтяни имаха светлина в жилищата си. Изход 10:21–23.

В символиката на „докога“, представена чрез планината Кармил и Илия, се проявява разграничение, когато огънят слиза от небето. Богът на Илия извърши онова, което Ваал не може да извърши. В милеритската история разграничението бе направено между падналият сардиански протестантизъм и милеритския адвентизъм. При Моисей разграничението беше тъмнина или светлина. В еврейските домове имаше светлина. Исая по-нататък ни уведомява, че онези, които нямат светлина в линията на Моисей, които са също и онези, погубени от Илия, и онези, които изгубват мантията на протестантизма в милеритския времеви период, са „народ“, който „слуша“ „наистина, но не разбира; и гледа“ „наистина, но не възприема“. Тогава за този народ се изрича следното постановление: „Направи сърцето на този народ тлъсто, и направи ушите им тежки, и затвори очите им; да не би да видят с очите си, и да чуят с ушите си, и да разберат със сърцето си, и да се обърнат, и да бъдат изцелени.“

Готов да извърши делото, но поразен от тежестта на възложението да проповядва на онези, които не ще слушат, Исая „тогава каза“: „Господи, докога?“

Последните три от десетте язви на Египет дават свидетелство за трите стъпки от 11 септември до неделния закон. На 11 август 1840 г. вестта на първия ангел бе надарена със сила, а на 19 април 1844 г. пристигна вторият ангел и бе надарен със сила на лагерното събрание в Ексетър, 12–17 август, и третият ангел пристигна на 22 октомври 1844 г. Третият ангел е в съответствие с неделния закон и следователно посочва един тристепенен процес, защото не може да има трети, без първи и втори.

„Първата и втората вест бяха дадени през 1843 и 1844 година, а сега ние сме под прогласяването на третата; но и трите весте все още трябва да бъдат прогласявани. Сега е също тъй съществено, както и всякога преди, те да бъдат повтаряни на онези, които търсят истината. С перо и с глас ние трябва да разнасяме прогласяването, като показваме тяхната последователност и приложението на пророчествата, които ни довеждат до вестта на третия ангел. Не може да има трета без първата и втората. Тези весте ние трябва да дадем на света чрез публикации, чрез беседи, като показваме в хода на пророческата история нещата, които са били, и нещата, които ще бъдат.“ Избрани весте, книга 2, 104, 105.

Десетата египетска язва чрез вдъхновение е съотнесена към кръста и последвалото разочарование, свързано с него. Следователно десетата язва е третата вест, която по пророческа необходимост трябва да бъде предшествана от първа и втора вест. На 9/11 Господ попита фараона: „Докога“, а непосредствено след това и фараоновите слуги също попитаха: „Докога“. След като Моисей предаде на фараона Божия въпрос „Докога“ и тъкмо преди слугите да повторят на фараона Моисеевия въпрос, Моисей отбелязва повратен момент с думите: „той се обърна и излезе от фараона.“ Изход 10:6.

11 септември беше пророческа повратна точка, която беше предобразена, когато Мойсей доведе язвата от скалци, дошла с източния вятър.

„Има периоди, които са повратни точки в историята на народите и на църквата. В Божието провидение, когато настъпят тези различни кризи, се дава светлината за онова време.“ Bible Echo, August 26, 1895.

Следващата язва произведе тъмнина или светлина в зависимост от това към коя класа принадлежеше човек. 11 септември беше „повратна точка в историята на народите и на църквата“. В този момент Божият народ бе призван да се върне и да ходи в старите пътеки, но те отказаха да ходят в тях и не послушаха звука на тръбата. След Илия бе осъществено разделяне между тъмнина и светлина, а Мойсей попита: „докога?“ По-нататък тя заявява в този пасаж:

„Има периоди, които са повратни точки в историята на народите и на църквата. В Божието провидение, когато настъпят тези различни кризи, се дава светлината за онова време. Ако тя бъде приета, следва духовен напредък; ако бъде отхвърлена, следват духовен упадък и корабкрушение.“ Bible Echo, August 26, 1895.

Ще продължим темата за „докога“ в следващата статия.

„През май 1842 г. в Бостън, Масачузетс, бе свикана Генерална конференция. При откриването на това събрание братята Чарлз Фич и Аполос Хейл от Хавърхил представиха образните пророчества на Даниил и Йоан, които бяха изрисували върху платно, заедно с пророческите числа, показващи тяхното изпълнение. Брат Фич, като обясняваше по своята карта пред Конференцията, каза, че, докато изследвал тези пророчества, си бил помислил, че ако успее да изготви нещо от този вид, каквото е представено тук, това би опростило темата и би му улеснило представянето ѝ пред

слушатели. Тук имаше повече светлина по пътя ни. Тези братя бяха извършвали онова, което Господ бе показал на Авакум във видението му 2468 години по-рано, казвайки: „Запиши видението и го направи ясно върху плочи, за да може да тича онзи, който го чете. Защото видението е още за определеното време.“ Авакум 2:2.“

„След известно обсъждане по предмета беше гласувано единодушно да бъдат литографирани триста подобни на тази таблици, което скоро бе извършено. Те бяха наречени „таблиците от '43-та“. Това беше една много важна конференция.“ The Autobiography of Joseph Bates, 263.

„Видях, че картата от 1843 година е била направлявана от ръката на Господа и че не бива да бъде изменяна; че числата бяха такива, каквито Той желаше да бъдат; че Неговата ръка бе над нея и скри грешка в някои от числата, така че никой не можеше да я види, докато ръката Му не бе оттеглена.“ Ранни писания, 74.

„Това беше единното свидетелство на лекторите и изданията на Второто пришествие, когато стояха върху „първоначалната вяра“, че публикуването на схемата беше изпълнение на Авакум 2:2, 3. Ако схемата е била предмет на пророчество (а онези, които отричат това, напускат първоначалната вяра), тогава следва, че 457 г. пр. Хр. беше годината, от която трябва да се изчисляват 2300-те дни. Беше необходимо 1843 г. да бъде първото публикувано време, за да може „видението“ да „забави“, или да има време на забавяне, през което девственият отряд трябваше да дреме и спи по великия въпрос за времето, тъкмо преди да бъде събуден от Среднощния вик.“ Second Advent Review and Sabbath Herald, Volume I, Number 2, James White.